

[Pia Kjærsgaard]

gøre mytteri. Det er selvfølgelig vælgerne, jeg mener.

For ikke at blive i symbolikken må det siges at være et faktum, at det danske samfunds gæld er vokset kolossalt, siden regeringen trådte til. I de 3 år, vi har haft denne borgerlige optimistregering, har man ligeledes fået mere end fordoblet statens samlede renteudgifter, nemlig fra 24,3 mia kr. i 1982 til 55,2 mia kr. i 1985. Det er imponerende dårligt. Kommunevalget i november har sat en foreløbig bremse for de afgifter, der helt givet vil komme fra regeringens side. Indtil da vil gælden vokse og forholdene forværres, så vi foruden nye afgifter kan forvente et større skattechok i 1987.

Kommunerne holder sig pænt i skindet, til valget er overstået, men med regeringens politik er det lysende klart, at der vil ske finanspolitiske stramninger både i stat og i kommuner. Så er der ingen grund til at forvente, at regeringen vil foretage offentlige besparelser, som fremskridtspartiet har foreslået i snart mange år, og som industrien nu også har anbefalet regeringen at foretage. Statsministeren har stillet sig tilfreds med de mange offentligt ansatte, vi har, og som regeringen tilmed kraftigt har forøget antallet af i sin regeringstid.

Det, der er mest overraskende, er nok, at hver gang det ene dårlige handelstal efter det andet fremkommer, foregiver statsministeren, at han ikke er spor overrasket. Er det betalingsbalanceunderskuddet, der vokser og vokser, overrasker det heller ikke statsministeren.

Vi er mange, der er utilfredse med disse negative tal, der måned efter måned toner frem. Vi har i modsætning til regeringen indset, at det ikke vil være muligt at forøge industrieksporten med 15 pct. totalt i 2. halvår af 1985, hvilket er en nødvendighed, hvis underskuddet skal begrænses til bare 20 mia kr.

Fremskridtspartiet vil mere realistisk anbefale regeringen at gøre det kloge at høre efter de prognoser, der varsler et underskud på 23-24 mia kr. Det er desværre realisme. Det vil med andre ord sige, at regeringen endnu en gang har skønnet optimistisk forkert, denne gang næsten 10 mia kr. for lidt.

Skattetrykket, som regeringen ikke har fået bugt med, fordi man har haft så travlt med at indgå forlig med socialdemokratiet, er ved

at have rundet de 50 pct. År efter år har regeringens optimistpolitik betydet en forhøjelse af skattetrykket. Det er et ægte firkløverresultat, som regeringens partier skal have al mulig utak for. Ikke blot de personlige skatter er steget med ca. 11 mia kr. de seneste år, men også selskabsskatterne har fået optimistpolitikken at mærke i form af en fordobling de sidste år.

Regeringens økonomiminister har hidtil holdt høj cigarføring og gang på gang udtalt, at handelstallene vil bedre sig.

Den ro, der udadtil er i regeringen, må helt givet være et maskespil. Mange forklaringer på de dårlige tal styrker ikke befolkningens optimisme, for uanset hvad regeringen bortforklarer med, skal underskuddet betales, og der er jo ikke mange andre steder end hos borgerne, man kan hente pengene.

Statsministeren har nu forelagt sin åbningsredegørelse. Selv om der skulle bruges 22 sider dertil, må jeg tilslutte mig kritikken af det manglende konkrete stof i talen. Statsministeren har fundet ud af, kan man læse, at vi stadig væk har en alt for stor arbejdsløshed, men regeringen fastholder alligevel de nuværende offentlige udgifter. Besparelser ligger desværre regeringen meget, meget fjernt.

Intet sted i åbningstalen bliver vi præsenteret for besparelser inden for det offentlige. Det er simpelt hen fantastisk. Det var netop det, fremskridtspartiet øjnede en mulighed for, da der kom en anden regering efter socialdemokratiet, men heller ikke på det område er der sket alternative ting.

Det skal ikke på nogen måde tolkes derhen, at vi i fremskridtspartiet ønsker socialdemokratiet tilbage som regering. Nej, Vorherre bevares – ellers tak, må vi sige. Det, vi ønsker, er, at den regering, vi nu har, vil fremstå som et alternativ til den socialdemokratiske regering, og vi kan altså ikke få øje på det alternativ.

Da regeringen trådte til, hørte vi om de store økonomiske problemer, som den socialdemokratiske regering i forlig efter forlig med de borgerlige partier havde efterladt, og som var af uhyre størrelsesorden. Statsministeren gentager det i sin tale. Man tillod sig så flot at sige, at der ville ske en stramning og en ændring i den økonomiske politik, som det ville have været vanskeligt at forestille sig blot få år tidligere. Hovedproblemet